

му майка седяла свита край него: и едва-едва задържала съзнатъ и звукутъ на тежкитъ си въздишки. Детето вече не чувало тропенето на вработъ, то лежало съвсемъ измурено и тежко дишело. Но на сънь често лицето му озарявало странна усмивка и съ едвакъ чутъ гласъ то бълнувало:

— Идваха ли вработъ?... Мажичко моя, колко сънь се успяла?... Чувайте, чувайте ми, милетъ, по прозорца: Ёто на, азъ идвамъ, идвамъ!...

Била сама пролѣтна утринъ и отъ

ясното и усмихнато небе надъ София бликало къмъ земята сивѣна саблѣина. Шумѣли водитъ на изкрититъ потоци и отъ калната земя се вдигала въ въздуха сива пара...

И този день дошли вработъ. Пакъ ситно зечукали по сивото стъкло, но вече нѣмало кой да ги чуе. Мажика заспяла своя вѣчень, непробуденъ сънь. Той билъ склонилъ за всичко сонитъ зубави марин очи. И за тѣзи очи, сега свита надъ него, плачела безутѣшно горката му майчица...

София, априль 935 г.

Хр. Стойковъ

Вечерь

Лолѣятъ клони дървесата,
Вѣтрещъ тихичко зова,
А въ своита ладия луната
заллува въ снѣното небе.

Блещукать жълтитъ звездчички
и прѣскають златна саблѣина,
съ огментитъ си очички,
тъ милватъ родната земя.

Иванъ Фичевъ

Букварче

Кижна малка азъ сънь,
букварче ме зоватъ,
въ менъ децата учатъ
ситно писмо да четатъ.

Малка сънь, но силна
и потрібна всѣкъ часъ,
но за знаннето
твърда сънь основа азъ.

Иванъ Фичевъ

Ученична

Ученична азъ сънь вече,
гледай, увѣри се!
Щомъ букварчето ми видишь,
самничекъ сѣти се!

И тетрадка, блокче, кредит
имамъ азъ при мене?
май прилежната да бжда,
знайте — туй го искамъ!...

Иванъ Фичевъ

